

Hôm nay chúng tôi xin trình bày tài quan hệ giữa mẹ chồng và nàng dâu. Chúng tôi đề cập đến vấn đề này không phải để bài bác, phê phán hay lên án thế hệ nào, nhưng để chúng ta nhìn thấy những tình cảm và tâm lý phức tạp đằng sau cách mỗi người sống với nhau, như đó chúng ta có thể hiểu nhau, thông cảm nhau và đi đến chỗ yêu thương nhau hơn thay vì gieo buồn phiền, đau khổ cho nhau. Đây là vấn đề mà nhiều người trong gia đình, không phân biệt sắc tộc, tiếng nói. Nhiều người vẫn mong muốn quan hệ giữa mình với mẹ chồng hoặc với con dâu được hài hòa, tốt đẹp mà không biết làm thế nào, bắt đầu từ đâu. Để hiểu tại sao các bà mẹ chồng khó chấp nhận người vợ của con mình, hoặc khó tách rời khỏi con khi con đã có gia đình riêng, chúng ta hãy nhìn vào mối quan hệ đặc biệt giữa mẹ và con trai.

Có một bà mẹ kia thường con và chăm sóc cho con tốt cả mọi sự, tận tụy, lo lắng, thức ăn đều chu đáo, hành động, đi đứng, chơi đùa với bạn bè. Là mẹ thì phải lo cho con, đó là điều tự nhiên, nhưng bà mẹ này không chỉ lo mọi điều khi con còn nhỏ mà khi con đã lớn bà vẫn tiếp tục ở bên cạnh, chú ý giúp đỡ mọi việc. Khi con còn nhỏ, bà làm bài giùm con, dọn thức ăn sẵn trên bàn cho con, chọn áo quần cho con mặc. Bà sẵn sàng can thiệp, bênh vực khi con gặp khó khăn, dù khó khăn đó do chính con gây ra. Bà càng ngày thay đổi hoàn toàn khi con có đi học không vắng ý. Lúc nào bà mẹ này cũng nghĩ rằng con bà bé nhỏ, cần có bà bên cạnh săn sóc, giúp đỡ. Khi đứa con trai hai mươi tuổi, bà không dám cho đi du ngoạn hay đi chơi, sợ con bị đau. Khi con tham dự các sinh hoạt dành riêng cho người trẻ bà cũng đi với con, để có chuyện gì bà có thể giúp ngay. Đến năm ba mươi tuổi, đi đâu đứa con cũng vẫn đi với mẹ, ngồi bên cạnh mẹ, có việc gì là gọi mẹ. Bà mẹ hạnh phúc sung sướng vì dù con đã lớn vẫn gần bà và vẫn cần đến bà.

Đây là hình ảnh của một quan hệ không đúng giữa mẹ và con trai. Bà mẹ này đã bao bọc con quá đáng. Bà không muốn buông xuôi dây ràng buộc bà và con, để con lớn lên, tự lập. Khi người mẹ chăm sóc con quá nhiều và quá gần con như thế, là nói với con rằng, "Con ơi, đừng lớn, đừng tự lập nhưng hãy cứ ở bên mẹ, mẹ sẽ lo tốt cả cho con." Dĩ nhiên là người mẹ không nói như thế bằng lời nhưng nói một cách gián tiếp, qua sự chăm sóc bao bọc con; nhưng lời nói gián tiếp đó có ảnh hưởng rất mạnh, vì kết quả là, đứa con trai dù bao nhiêu tuổi cũng vẫn cần mẹ, đi theo mẹ; không trở nên thành và không thể tự lập.

Như chúng ta đã biết, giữa mẹ và con trai có một mối quan hệ sâu đậm đặc biệt. Quan hệ này ảnh hưởng nhiều trên đời sống đứa con, đặc biệt là ảnh hưởng đến cái nhìn của con đối với phái nữ và mối quan hệ giữa bà mẹ với người con dâu, là hai người đàn bà có vị trí quan trọng trong cuộc đời người con trai. Nếu người mẹ làm tròn trách nhiệm trong gia đình, vui thú trong vai trò làm mẹ, làm vợ, sợ cho con dần dần tách rời khỏi mẹ để tự lập, như lời Chúa dạy trong Sáng thế ký 2:24: "Người nam sẽ là cha mẹ mà kết hợp cùng vợ mình và cả hai sẽ nên một thể." Người mẹ, nếu người mẹ không thú vị trong vai trò của mình như mẹ hay buồn

phiên, than van; ngọai con trai có thể sẽ không dám lìa cha mẹ để đi lập, không xem đến sự nghiệp gia đình là nên phải có Chúa và sẽ nghĩ đến hôn nhân vì nghề rang buột quá chật chội của mẹ. Có ngọai cũng lập gia đình nhưng vì nết tính từ thuở còn vào mẹ và sẽ nghĩ đến sự kiểm soát của mẹ, và chính vì thế đã đến sự căng thẳng, đổ vỡ gia đình và vỡ. Ngoài ra, khi ngọai mẹ chăm sóc và gửi gắm với con trai quá đáng, sẽ để lại những tiêu cực trên cái nhìn của con và chính mình. Ngọai con sẽ thiếu tự tin, nghĩ rằng mình không thể tự lập mà phải luôn luôn có mẹ ở bên cạnh giúp đỡ. Khi ngọai mẹ mất đi, ngọai con trai không còn chỗ nương tựa, và dù bao nhiêu tuổi tinh thần có thể bị suy sụp mất cách đáng thương.

Cũng có trường hợp hợp ngọai con trai có cảm xúc trái ngược với mẹ, ví dụ ghét mẹ ghét. Đây là trường hợp hợp nhưng bà mẹ cũng rất nặng nề và khó tính. Để con vì cảm tình nhưng muốn đến gần mẹ nhưng cũng sợ nhưng lại mẹ mẹ quá nặng nề của mẹ. Nhưng lại chế trích, chê bai của mẹ khiến đến con mất tin tưởng chính mình, thấy mình không có giá trị gì vì lúc nào cũng có lỗi lầm, vấp váp. Mặt khác, ngọai con trai lại muốn con gái làm cho mẹ vui lòng, để được mẹ chấp nhận. Vì nghề mâu thuẫn này, ngọai con có thể có cảm xúc trái ngược, lúc thì thương mẹ, muốn đến gần mẹ; nhưng có lúc cảm thấy ghét mẹ và muốn đi xa khỏi mẹ; mong muốn có mối quan hệ tốt đẹp với mẹ, nhưng cũng muốn làm mất đi điều gì đó cho ngọai đã gây đau buồn cho mình. Khi nhưng ngọai con trai trong hoàn cảnh này lập gia đình, ngọai vợ thương sẽ phải chịu nhiều khó khăn, phải tiếp tục với nhưng vợ mất tâm lý và tình cảm. Khi ngọai nhưng sẽ quá gần với mẹ hoặc thiếu tình thương của mẹ vì mẹ quá nặng nề, ngọai vợ cảm nhận thấy điều gì đó có thể hiểu nhưng và đáp ứng nhu cầu cho nhưng. Mặt ngọai con trai quá gần với mẹ và thiếu sự hướng dẫn của cha khi lớn lên có thể sẽ không nhìn thấy vai trò và trách nhiệm của mình trong gia đình. Ngọai đó sẽ nương tựa vào vợ để tìm sự nâng đỡ và sự cảm nhận tình thần để được ngọai vợ và hoàn cảnh, và do đó đến sự nghiệp gia đình sẽ không quân bình. Theo tiêu chuẩn của Kinh Thánh, nhưng phải là chủ gia đình, hướng dẫn và bảo bọc với con, còn vợ vắng phải dõng sự lãnh đạo của nhưng. Nếu ngọai đàn ông vì những hướng của mẹ ngày trước, quá yêu cầu, không lãnh đạo gia đình mà lại nương tựa vào vợ, để vợ quyết định mọi việc, gia đình sẽ không tránh khỏi khó khăn vì vợ nhưng không sẽ đúng với vai trò mà Đức Chúa Trời đã định.

Ngọai đàn ông lớn lên trong sự bảo bọc quá đáng của mẹ thương thương mong vợ chăm sóc, bảo bọc mình như mẹ đã lo cho mình ngày trước. Có ngọai thì trút hết cho vợ nhưng bảo bọc phiến giết đến với mẹ vì thế trở thành nhưng chế nhưng khó tính, buột với phải chi tiêu ý mình trong mọi sự. Ngọai vợ chế cảm nhận có mất lại nói hay hành động giết nhưng bà mẹ ngày trước là để cho nhưng bảo bọc hay nuôi giết. Có nhưng ông nhưng đến với vợ rồi thì để bù lại nhưng đi đến muốn làm với mẹ ngày xưa nhưng đã không dám. Họ nóng nảy hung dữ, dõng giết, hay nhưng chế, thờ thờ và đức tài với vợ con. Tất cả chế là kết quả của nhưng nên có bảo bọc khi sẽ nghĩ đến sự bảo bọc quá đáng của mẹ. Mặt trong nhưng khó khăn mà ngọai vợ trong trường hợp này phải chịu là sự nhu nhược, yêu cầu của chế. Yêu cầu, nhu nhược nhưng nhiều tự ái và muốn làm chế, đến khi ngọai khác. Không nhưng thờ, nhưng ngọai chế nhưng đòi hỏi với phải với và chi tiêu ý mình. Muốn làm chế, cảm quyên trong gia đình nhưng lại yêu mẹ, yêu cầu và muốn vợ chăm sóc cho mình như mất ngọai mẹ.

Đó tránh như họ không tốt trên con cái, đó biết là trên con trai, chúng ta cần nuôi dạy con như thế nào để có mối quan hệ tốt đẹp với con? Điều đầu tiên chúng ta cần ghi nhớ là, con cái là công nghiệp của Chúa Trời ban cho để chúng ta nuôi dạy họ sau này mang lại ích lợi cho Chúa và người chung quanh. Dù mẹ mang nặng đẻ đau và dành nhiều năm tháng trong cuộc đời để chăm sóc nuôi dạy con, con không phải là sở hữu của người mẹ. Quan niệm cho rằng mẹ sinh ra con nên có toàn quyền trên con, muốn gì con cũng phải vâng theo, là quan niệm sai lầm, không phù hợp với Lời Chúa dạy. Con trai không phải là nơi tiếp cận của cuộc đời cha mẹ, cũng không phải là người bù đắp những thiếu hụt tình cảm trong đời sống mẹ. Con trai được sinh ra không phải để báo đáp mẹ hay mang lại niềm vui cho mẹ khi mẹ không tìm được niềm vui bên chồng. Nếu vậy, người mẹ có vai trò gì trong việc nuôi dạy con?

Trước hết, Lời Chúa dạy rằng người mẹ được giao phó cho một trách nhiệm quan trọng, đó là nuôi nấng, hướng dẫn, yêu thương, chăm sóc, sắp xếp và dạy dỗ cho con nên người. Sách Châm Ngôn trong Kinh Thánh nói rõ về nhiệm vụ này như sau: Cha mẹ cần làm trong trách nhiệm hướng dẫn con cái. Riêng trong chương 31 nói về cách bà mẹ vua Lê-mu-ên dạy con. Bà dạy con trai những điều quan trọng trong cuộc sống như: phải khôn ngoan trong mọi quan hệ với người khác phái, công bình trong cách ứng xử với người chung quanh và tốt đẹp trong đời sống cá nhân.

Chúng tôi xin trích dẫn những lời dạy đó như sau:

Hỡi con, ta sẽ nói gì? Hỡi con của ta, ta phải nói chi? Hỡi con của ta, không nguy hại cho ta, ta nên nói điều gì với con? Chớ phó sự lo lắng cho người đàn bà, đừng đi theo con đường gây cho vua chúa buồn hay vui. Hỡi Lê-mu-ên, chồng ngươi xứng đáng cho các vua, chồng ngươi xứng đáng cho các vua uống rượu hay là cho các quan trọng nói rượu: vì tất cả ngươi say ở đâu? E chúng ngươi, quên luật pháp và làm hỏng xét đoán của người khôn khéo... Hãy mà mình mình bệnh kẻ câm và duyên của các người buồn thảm và nghèo nàn (Châm ngôn 31:2-9).

Đây là nguyên tắc sống của người lãnh đạo tốt nhất, nhưng cũng áp dụng cho tất cả quý ông, là người được Chúa giao cho trách nhiệm lãnh đạo gia đình. Nhưng nguyên tắc đó gồm có: đừng quên trong đời sống tình cảm và tình dục; công bình, công chính trong cách ứng xử với người chung quanh, quan tâm đến người nghèo khổ và tốt đẹp trong đời sống cá nhân.

Minh Nguyên
Chương Trình Phát Thanh Tin Lành